

ærede socialdemokratiske Ordfører om, at Udgifterne havde været noget synkende i de senere Aar. Det kan hælde, at det enkelte Steder har været Tilfældet, og jeg ved ogsaa andre Steder, hvor Udgiften saa at sige kan være konstant fra Aar til Aar, saa uforandret, at man egentlig kan sige, at den er ganske uden Variationer. Men det er een Ting, saa længe man ved, at det Beløb, der er Tale om, er ca. 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; men naar man med eet Slag forøger Udgiften fra 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til 9 Mill. Kr., saa er det, man spørger — og efter min Formening med fuldkommen Ret —: Hvorledes skal det være muligt at afholde denne forøgede Udgift?

Det er jo dog ikke tilstrækkeligt, at vi her gaar med til at vedtage Love, som betinger væsentligt større Udgifter, uden at vi samtidig har Sikkerhed for, hvorledes Midlerne skal tilvejebringes. Det savnes der i Lovforslaget Oplysning om. Det maa for vort Vedkommende, ligesom det var Tilfældet for det ærede Medlem Hr. Kraghs Vedkommende, være en ufravigelig Betingelse, at man ved, at man har Midlerne, og har dem til Rede. Det er ikke nok, at man antyder, at ved Ændringer i den og den Lov kan der skaffes de og de Midler, thi saa længe de Ændringer ikke er vedtaget, har man ikke nogen Sikkerhed for, at Midlerne kommer til Veje, eller at der udtales noget om, at der jo skal foretages en Revision af Skattelovene, og derved vil der komme betydeligt større Midler. Vi ved jo heller ikke noget om, hvorledes en saadan Revision vil forløbe. Nej, først naar vi har Midlerne, kan vi tales ved; og saa vil jeg tilraade, at man tager Tanken om den glidende Skala op igen, at man i alt Fald samtidig er varsom med ikke at bringe Udgifterne højere op, end det maa anses for forsvarligt. Men for mit Vedkommende skal det ikke møde Vanskelighed, tværtimod, jeg har Sympati for, at man ogsaa søger at faa Enkemænds Børn ind under Lovforslaget.

Jeg mener derfor, at Lovforslaget maa underkastes en nøje Prøvelse i et Udvalg, og at man der baade maa gennemgaa de enkelte Bestemmelser, der findes i Lovforslaget med Hensyn til Grænserne og med Hensyn til den Understøttelse, der er foreslaaet, og navnlig ikke mindst have Klarhed over, hvorledes Midlerne til de Udgifter, som, efter at Lovforslaget er undergaaet visse Ændringer, bliver nødvendige, skal skaffes til Veje. Efter en saadan indgaaende Prøvelse tror jeg, vi vil kunne

komme til et Resultat, som dog i nogen Maade kan være tilfredsstillende og i hvert Tilfælde være af den Beskaffenhed, at der kan ydes Hjælp der, hvor Hjælp virkelig tiltrænges.

A. M. Hansen: Sammenligner man det foreliggende Lovforslag med det, der i 1919—20 enstemmigt vedtoges i dette høje Ting, vil man se, at de to Lovforslag i det store og hele er ens. Hvis man nu ud fra, at Folketinget enstemmigt vedtog det omtrent enslydende Lovforslag i 1919—20, vilde slutte, at man kunde spaa det foreliggende Lovforslag en hurtig og let Gang igennem Folketinget, vilde dette lyse Haab jo hurtig bryde sammen, naar man hørte de to foregaaende Talere, de ærede Medlemmer Hr. Kragh og Hr. Parkov.

Hvis man vil sammenligne de to Taler, de holdt, med de tilsvarende Taler, som blev holdt fra de to Partiers Side i 1919—20, da det daværende Forslag forelaa, er der jo en himmelvid Forskel paa, hvad vi har hørt her i Dag, og hvad der staar at læse i Folketingstidende fra den Tid. Ganske vist har Venstre skiftet Ordfører fra den Tid, idet det ærede Medlem Hr. Kragh er kommet i Stedet for det daværende ærede Medlem Hr. Jensen-Sønderup, en Forandring, der ikke lader til at have virket synderlig forbedrende paa Venstres sociale Synspunkter eller i det hele taget paa Venstres Stilling til den sociale Lovgivning. Der er nemlig saa megen Forskel mellem de to Taler, at man slet ikke vil kunne finde et eneste Sammenligningspunkt. Og sammenligner man det ærede Medlem Hr. Parkovs Tale i 1919—20 med den Tale, som det ærede Medlem holdt i Dag, bliver der ogsaa der en forunderlig Forskel, navnlig naar man tager Hensyn til, at her er det det samme Medlem, som holder Talerne de to Gange.

Jeg skal for at vise dette med Formandens Tilladelse citere, hvad det ærede Medlem Hr. Parkov den Gang sagde om disse Understøttelser og om Grænserne. Det staar at læse i Folketingstidende 1919—20, Sp. 2244. Det ærede Medlem siger: „Jeg henstiller imidlertid, om der ikke henset til de faktiske Forhold kunde være Grund til at sætte Transgrænser for Indtægt noget højere for Enkemænd end for Enker og samtidig at sætte Understøttelsen til Børn af Enkemænd noget lavere end til Enkebørn.“ Og videre siger det ærede Medlem længere nede paa samme Spalte: „Jeg kunde tænke mig, at man gik adskilligt